Overweging 1e Advent: Let goed op!
Lezingen: Jesaja 63,16b-17.19b; 64,3b-8 en Marcus 13,33-37

Zondag 3 december 2017 Wim Sleddens, osa

Wij, augustijnen, zijn ongeveer een half jaar geleden verhuisd naar de woontorens in Gestel. Toen we daar kwamen bleek dat het bericht van onze komst ons al was vooruitgegaan. Mensen wisten ervan, en het was alsof ze ons herkenden. We hebben nu besloten om op twee dagen ruimte te maken dat mensen, die dat willen, bij ons binnen komen: om te zien wie we zijn en hoe we wonen. Dat gebeurt binnenkort. We denken dat we dat moeten doen, en dat mensen dat ook van ons mogen verwachten.

Wij als augustijnen in Nederland – we zijn nog met 28 – hebben deze afgelopen week onze provincievergadering gehouden. Dat doen we regelmatig. Dit keer waren enkele mensen uitgenodigd, een groepje dat ons goed kent, die een boekje, of misschien wel een boek, wil maken gebaseerd op gesprekken met ons. Het gaat er om onze oorspronkelijke inspiratie op het spoor te komen, van in de dagen dat wij tot de Orde zijn toegetreden. En om te zien hoe wij in de geest van Augustinus hebben geleefd, aan de hand van de inspiratie die hijzelf aan zijn gemeenschappen meegaf, en die wij overnemen: Eén van ziel en één van hart op weg naar God. Wat doet die zin met je, en met een gemeenschap in zijn geheel, als je daarvoor kiest? Wij hebben allemaal ervaren, in de loop van jaren, dat 'op weg naar God' vanzelf ook wordt: 'op weg naar de mensen'.

Wij hebben afgelopen dinsdag aan hen gevraagd wat zij met zo'n boek voorhebben. Waarom vinden jullie dat nog belangrijk? Wat kan zo'n boek gaan betekenen, als wij over een paar jaar allemaal nog wat ouder zijn. Het antwoord dat ze ons gaven heeft me geraakt. Ze zeiden: 'We doen het uit een soort zorg, uit een soort bekommernis. Toen jullie intraden waren er meerdere spiritualiteiten voorhanden. Daar kon je je in verdiepen, en daar kon je voor kiezen. Maar als er over een paar jaar nog minder kloosters en nog minder kloosterlingen zijn, waar moeten jonge mensen het dan vandaan halen? Want zij moeten wel over een zinvol leven kunnen nadenken, om tot een keuze te komen. Dat ze dan weten dat mensen vanuit die inspiratie hebben geleefd. Dat ze zich van daaruit hebben ingezet voor de samenleving, voor mensen met minder mogelijkheden, voor mensen in armoede.

Ik vind het frappant dat wij die ons wilden terugtrekken nu uitgedaagd worden. Eigenlijk zijn het twee nieuwe uitdagingen, waar wij als groep geen rekening mee hadden gehouden.

Als kloosterlingen tussen andere mensen in wonen, is nieuw. Natuurlijk moeten we ook nog een beetje afwachten hoe het concreet allemaal zal gaan. Maar het is wel frappant dat dit zich begint te ontwikkelen terwijl wij vandaag in het evangelie de oproep horen van Jezus: 'Wat ik zeg, zeg ik tegen iedereen: 'Wees waakzaam!'
Wij, die zo vaak zeggen en denken dat onze jaren voorbij zijn, worden op twee nieuwe manieren uitgedaagd.
Wij hebben deze korte parabel gelezen, over een man die op reis ging. We hoeven nauwelijks te zeggen dat die man Jezus is. Jezus die gekomen is, die zijn zending volledig heeft aanvaard, van God uit, en die na het voltooien van zijn zending zijn werk aan ons heeft overgedragen. Zoals we eerder op een zondag hebben gelezen van een heer die zijn vermogen aan zijn dienaren overliet, en naar het buitenland vertrok.
Jezus heeft zijn taak in onze handen gelegd, en hij zal er ons rekenschap van vragen. De enige die voor die dag bang moet zijn is de man die zijn talent uit angst in de grond stopte. De taak van Jezus is nu de taak van zijn kerk. Hij legt het ons in handen. Wij hoeven niet te weten tot wanneer. Wij hoeven niet te speculeren over de dag dat hij terugkomt, en dat alles zijn beslag krijgt. Wij moeten waakzaam zijn, zoals de deurwachter.
Wij moeten denken en doen, voor vandaag en voor morgen.

Ik zie uit naar de Heer,
mijn ziel ziet naar hem uit.
Ik verlangt naar zijn woord;
mijn ziel verlangt naar de Heer,
meer dan wachters naar de morgen,
meer dan de wachter uitziet naar de morgen. (130, 6-8)